

Új gondolatokat szakmai alázattal igyekszem új megoldásokkal társítani

1974-ben születtem Budapesten, két leánytestvéremet követően harmadikként, várva várt fiúgyermekként. Mondhatni, az anyatejjel szívtam magamba a mesterséget, hiszen édesanyám, Péter Zsuzsanna kiváló szobrász volt, sajnos őt fiatalon elvesztettük. Édesapám, Tóth Béla szobrász a hazai szobrászat egyik legjelentősebb alakja. Szóval ebben a családban nevelkedtem, ahol hamar kiderült a rajzoláshoz és mintázáshoz való vonzódásom. Mindig Mamám szobraiba akartam belenyúlni, megmintázni valamit rajta. Ezek mellett megnyílt az érdeklődésem az állatok felé, ennek valószínűleg a nagyapai és édesapai háttér az oka. Nagyapám, Tóth Béla lovasdedző, aki az öttusa-válogatott lovasdedzője volt, és édesapám – akkor még aktív díjugrató lovasként – vezettek be ebbe a csodálatos világba. Pici gyerekként jártam édesapámmal a Tattersallba lovagolni, ahol néztem apámat, ahogy lelovagol egy lovat, reménykedve, hogy a végén én is felülhetek egy kicsit. Ebben az időben kérdezte tőlem a lovardában valaki: Mi leszel, ha nagy leszel? Büszkén vágtam rá, hogy „szobrász és lovagoló”. Tulajdonképpen már 4-5 évesen eldőlt a sorsom, és hála a Jóistennek, ez a gyermekkori álom megvalósult.

Az általános iskolában édesanyám rajztanárként segítette a felkészítésemet, míg édesapám nyaranta foglalkozott velem rengeteget. Ennek eredményeként felvettek a pesti Képző- és Iparművészeti Szakközépiskolába, ahol apám egykori legjobb barátja, Meszlényi János szobrász lett a mesterem. Jó szívvel emlékszem rá, mert az állatszobrászat iránti érdeklődésem nála tudott szárnyat bontogatni. Fantasztikus történetei a kutyáiról, kecskéiről máig elevenen élnek emlékezetemben. És a lényeg, a szobrászi tudása, amellyel ma már kevesen rendelkeznek.

Mindig ámultam, ahogy helyre tudta igazítani a portréimat. A *Kisképzőben* – ahogy szakközépiskolánkat a mai napig emlegetik – elnyertem a Kerényi Jenő-díjat, ami tulajdonképpen félsikert jelentett a Képzőművészeti Főiskola felvételijén, így érettségi után felvettek a Képzőművészeti Főiskolára. Somogyi József osztályába kerültem, a híres „somogyi osztályos” lettem. Sajnos a mester csak fél évig volt velünk, mert váratlanul meghalt. De korrektúrái és a személyisége a mai napig meghatározók életemben. Somogyi mester halála után Bencsik-növendék lettem. Ő és Karmó Zoltán voltak a mestereim a főiskola hét éve alatt. Mi még végeztünk akt tanulmányokat. A modellről mintázott szobrokon tanultuk meg a szobrászat csínját-bínját. Nekem nagyon sokat jelentett Karmó Zoli segítsége a főiskola éve alatt, mind a jó szeme, mind az elméleti tudása csodálattal töltött el, tölt el a mai napig.

Tulajdonképpen a főiskolán kezdtem el beleásni magam az állatszobrászatba, és Bencsik mesternek köszönhetően kezdtem követ faragni. Csodálatos hét évet töltöttem így. Tulajdonképpen semmi mással nem kellett foglalkoznom, csak az aktuálisan kiválasztott kötőmbbel. De szép is volt! Mindig kérdezték, miért faragok állatokat. Akkor is tudtam a választ, de csak sejtettem, ma már nagyjából érzem a lényegét. Csak körül kell nézni a világ zűrzavarában. Pandémia van, Amerika szétverve lángokban ég. A liberálisok irtják a konzervatívokat, a konzervatívok értetlenkedve védik önnön normáikat, itthon neveltség tárgya a teljes közélet, ami eddig érték volt, az mára „baromsággá” degradálódott, és mindennek az ellenkezője az igaz. Ezek mellett viszont az e heti eszések miatt végre a nő a fű!!! És a Teremtés óta mindig nő! És a lovam békésen legel, és elégedettnek látszik, a kutyám

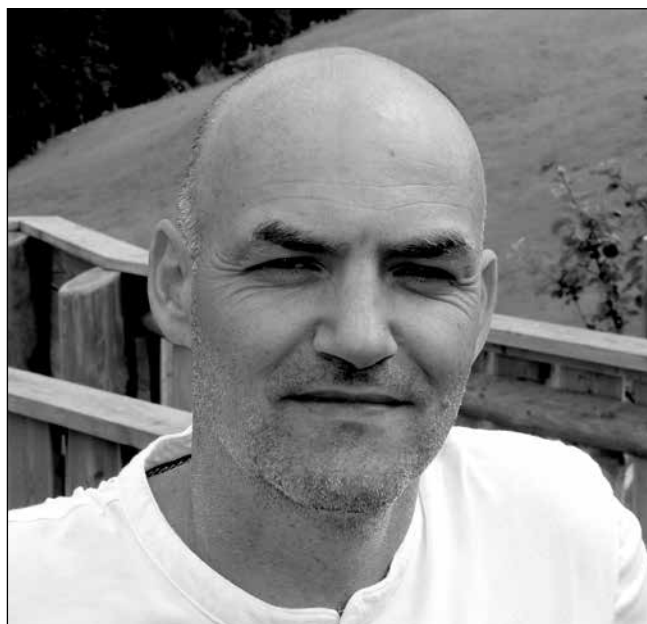
feltétel nélkül szeret, a madarak reggel elkezdnek énekelni, és minden emberi kalamajkára fitytyet hánynak. Egyszerűen követik a Teremtő által kapott programjukat, és kész. Hát ezt irigylem én tőlük, és ezért szeretem, csodálom őket olyannyira. Csodálom a formájukat, ahogy az adott életfunkcióhoz a legtökéletesebb forma tartozik.

A főiskola elvégzése után elsősorban pályázati lehetőségek adódtak, számos köztéri szobrot készíthettem. Lovas szobrok, portrék, emlékművek. Ezek során mindig igyekszem a mondanivalót előtérbe helyezni és a helyhez igazítani. A köztéri szobrászatban az igazi mesterm az édesapám, aki mellett rengeteg szobor készítésében vehettem részt, és leshettem el az apró trükköket. A legtöbbet tőle tanultam és tanulom a mai napig. Mára már közösen jegyzett szobraink vannak; *IV. Béla* Szegeden, *Kincsem* Gödön, mindemellett az ő szobraiban segédkeztem, segédkezem folyamatosan. Már a főiskolán szerettem kísérletezni különböző anyagok kombinációjával, így mostanában ez a köztéri szobrászatomba is lassan beépül. Szeretem a rozsdamentes acélt párosítani a kővel: *Szent Kinga* és *Szent Hedvig*, vagy ha a mondanivaló úgy kívánja, a fával: *Corpus*; vagy bronzsal: *Szél Kálmán*. Igyekszem új gondolatokat új megoldá-

sokkal társítva lökni egy kicsit a magyar köztéri szobrászat berozsdásodott kerekén, természetesen úgy, hogy ez szakmai alázattal társul, mert egy portrénak karakteresnek kell lennie, míg egy lónak anatómiailag pontosnak. Alapvetően sokféle szobormegközelítésben hiszek, ennek köszönhetően talán elég színes a szobrászatom, de mégis úgy vélem, hogy amit gondolok egy adott témáról, azt figurális megoldásokkal tudom a legjobban kifejezni. Ahogy látom az elmúlt évek szobraim, a fölösleges sallangok eltűnésével talán egyre letisztultabb az alkotói hozzáállásom, a lényegről próbálnék „beszélni”.

Thamássy Nagy Géza kérdésére, felvetésére, hogy merre tartok, talán az „ülni egy kötömbbel szemben és csak arra koncentrálni” felé. Magyarországon a köztéri szobrászat sajnos kimerül az emlékműállításokban, mondhatni, történelmi szobrászat vagy zsánerszobrászat van. Ellenben szívesen látnék, örülnék olyan felkéréseknek, amelyek a szobrász autonóm szobrászatát mutathatja meg köztéren; azaz: „*Művész úr! Kérnénk Öntől egy Tóth Dávid-szobrot! Csak úgy...*”

Verőce, 2020. június 12.

Tóth Dávid
(1974. március 26., Budapest)

Szakmai önéletrajz

- 1988–1992 Képző- és Iparművészeti Szakközépiskola
- 1992–1997 Képzőművészeti Főiskola (mesterek: Somogyi József, Bencsik István, Karmó Zoltán)
- 1997–1999 Mesterképzés

Díjak, kitüntetések

- 1992 Kerényi Jenő-díj
- 1996 Makó, szoborpályázat, II. díj
- 2003 Vásárhelyi Őszi Tárlat, munkajutalom
- 2005 Verőce Község Díszpolgára
- 2006 A Lengyel Köztársaság Ezüst Lovagkeresztje
- 2010 Szeged Város aranyplakettje

Köztéri munkák

	2013	Puskás Öcsi mellékalakjai (Óbuda)
	2013	Napszámos – szobor- napóra (Rimóc)
2000		Pilisvörösvár, Boldog Gizella-szobor (bronz)
2000		Géza fejedelem, lovas szobor, Verőce (bronz)
2001		Maderspach Viktor, mellszobor, Telki (bronz)
2001		Ugró Gyula, dombormű, Budapest (bronz)
2002		Keresztelő Szent János, díszkút, Verőce (bronz, kő)
2002		Aschner Lipót, dombormű, Budapest (bronz)
2002		Szent Kinga- emlékszobor, Budapest (mészkő)
2004		Szent Kristóf, Verőce (homokkő)
2004		Honfoglaló, lovas szobor, Verőce (homokkő)
2005		Henryk Sławik, dombormű, Budapest (bronz, kő)
2005		Mikoviny Sámuel-portré, Tata (bronz)
2005		Életfa, díszkút, Verőce (mészkő)
2005		Wass Albert-portré, Verőce (bronz)
2006		A lengyel–magyar barátság emlékműve (homokkő)
2006		'56-os emlékmű, Gyöngyös (mészkő, bronz)
2006		Pegazus, Kisoroszi (bronz)
2007		Szt. Jakab- emlék, Verőce (homokkő)
2008		Hollókői holló, Hollókő (vaslemez)
2009		Kelemen Gyula, egész alakos portré, Újpest (bronz)
2010		IV. Béla, lovas szobor, Szeged (bronz), Tóth Béla és Tóth Dávid alkotása
2010		Puky Árpád, egész alakos portré, Gyöngyös (bronz)
2010		Wolf Emil, mellszobor, Újpest (bronz)
2010		Szent Erzsébet, Rimóc (bronz)
2011		Szent János apostol, dombormű, Újpest (bronz)
2011		Hollókői életfa, Hollókő (mészkő, bronz)
2011		Trianon- emlékmű, Hatvan (mészkő, bronz)
2011		Halassy Olivér- mellszobor, Újpest (bronz, mészkő)
2011		Gyöngyösi városmakett, Gyöngyös (bronz, gránit)
2012		Árpád vezér, lovas szobor (Pomáz)
	2014	Trianon- emlékmű, Budaörs (mészkő)
	2014	Csik Ferenc, egész alakos portré, Keszthely (bronz, mészkő, üveg)
	2014	Erzsébet királyné, Keszthely (mészkő)
	2015	Corpus, Újbuda, Szent Adalbert- templom (cseresznye fa, rozsdamentes acél)
	2016	Sváb emlékműkút, Kismaros (bronz, mészkő)
	2016	Ybl Miklós, egész alakos portré, (bronz)
	2016	Az 1848–49-es forradalom és szabadságharc emlékműve, Tatabánya (mészkő, bronz)
	2016	Málenkij robotra hurcoltak emlékműve, Szendehely (bronz, mészkő)
	2017	Mindszenty- portré, Szigethalom (bronz, mészkő)
	2017	A Forradalom lángja, Rimóc (homokkő)
	2017	A Szabadság galambja, Sóshartyán (ruskicai márvány, mészkő)
	2017	A Szabadság kapuja, Alsópáhok (bronz, mészkő)
	2017	Királdi Herz Zsigmond- portré, Tatabánya (bronz, mészkő)
	2018	Pilinszky János- portré, Budapest (bronz, mészkő, rozsdamentes acél)
	2018	I. világháborús emlékmű, Szigethalom (mészkő)
	2018	I. világháborús emlékmű, Sóshartyán (mészkő, bronz)
	2018	I. világháborús emlékmű, Verőce (mészkő, bronz)
	2019	Széll Kálmán, egész alakos portré, Budapest (bronz, rozsdamentes acél, gránit)
	2019	Örkény vitéz, lovas szobor, Örkény (bronz, homokkő)
	2019	I. világháborús emlékmű, Németfalu (bronz, mészkő)
	2019	Földi Imre síremléke, Tatabánya (bronz, gránit)
	2020	A nemzeti összetartozás emlékműve, Barcs (mészkő)

Pihí